

[Ebba Strange]

at i gamle dage, da arresthusene og fængslerne var kommunale, skulle fangerne, der blev sat ind, betale for deres ophold, men det har aldrig været gældende i statens institutioner før 1937. Dér har staten altid betalt for opholdet.

Jeg vil også godt sige, at det da er rigtigt, at hvis man har en formue derhjemme eller har skrabet penge sammen på anden måde – måske oven i købet i forbindelse med den forbrudelse, man er dømt for – så kan det virke uretfærdigt, men her er jeg igen enig med fru Else Marie Mortensen, at hvis vi vil ramme dem hårdere, der har begået økonomiske forbrydelser eller røverier, indbrud og sådan noget, så må vi straffe dem ved domfældelsen. Så må vi sige: O.k., det her koster dyrere end som så, så vi dømmer jer hårdere, vi idømmer jer bøder, eller hvad vi kan finde på, men jeg mener ikke, at vi skal lave forskelsbehandling. Derved kommer vi igen ind i hele det grænsedragingsproblem, som vi har, hver gang vi skal differentiere afgifter: Hvem er det så, der skal betale, og hvem er det, der ikke skal betale? Jeg synes, det ville være fint, hvis vi kunne få det fjernet fra lovgivningen.

Så vil jeg godt til sidst rejse et spørgsmål over for ministeren: Sådan som jeg husker sommerens debat, så indgik det i den, at hvis disse 10 mio. kr. nu betød meget på Justitsministeriets budget, kunne man måske overveje at gøre det vanskeligere for folk, der er idømt bøder, f.eks. for færdselslovsovertrædelser, at afsone i stedet for at betale. Man kunne sige, at der skal noget ganske særligt til, for at man kan få lov at afsone, for vi vil have de bøder hjem, som vi har idømt folk. Jeg vil godt have en kommentar fra justitsministeren til, om han har arbejdet videre med den tanke, eller om den stadig væk ligger et sted i overvejelserne.

Tom Behnke (FP):

Der er flere elementer i dette forslag. Punkt 1 drejer sig om, at ligesom det gælder, når en betinget benådet begår nyt strafbart forhold, skal reststraffen kunne kræves udstået, hvis livstidsfanger efter benådning begår fornyet kriminalitet. Det er et fornuftigt forslag, og det støtter Fremskridtspartiet fuldt ud.

Til gengæld kan vi ikke rigtig støtte punkt 2 og punkt 3, der går ud på at lave en yderligere kriminalisering af et i forvejen kriminelt forhold ved, at man lægger hæleri ved grov ind-

smugling ind under straffeloven. Det forhold og den overtrædelse er allerede kriminaliseret i toldloven. Den nye bestemmelse vil, som det er blevet sagt fra flere sider, og som det også fremgår af høringsvaret og af ministerens forslag, kun blive brugt i yderst sjældne forhold. Når der er tale om den slags petitesser, mener jeg ikke, at det er rimeligt, at Folketinget laver en særskilt lovgivning for det område. Det er at spille Folketingets tid.

Hvis man virkelig ville gøre noget fornuftigt ved det her, så kunne man gøre det, at man lavede en ændring af sanktionsbestemmelsen i selve toldloven. Så ville man have sanktionsbestemmelsen et fornuftigt sted, nemlig dér, hvor den hører hjemme, men det har man altså ikke ønsket, og derfor støtter Fremskridtspartiet ikke dette forslag.

Så er der afsoningsomkostningerne. Dér bliver der slået meget på, at det skal have en resocialiserende effekt, at vi fjerner den gæld, som de afsonende ellers ville stå med, når de bliver løsladt.

Fru Ebba Strange sagde endda, at det er et højst ufrivilligt ophold; det mener jeg ikke, tværtimod. Hvis det er således, at der er tale om, at det er et ufrivilligt ophold, så er der tale om, at det er en person, der er dømt forkert, og så skal vedkommende naturligvis løslades omgående og have en klækkelig erstatning for en uberettiget fængsling. Men de personer, vi har siddende i vores fængsler i dag, har selv – hvis vi ellers er enige om, at de sidder der, fordi de har gjort noget kriminelt – bedt om at komme i fængsel. De vidste på forhånd, inden de begik de kriminelle forhold, at det kunne få nogle konsekvenser, bl.a. at man kunne komme i fængsel. Derfor er det ikke »et højst ufrivilligt ophold«, som fru Ebba Strange udtrykte det.

Det har været diskuteret, om man ved pådømmelse af selve dommen skulle vurdere, om vedkommende var i stand til at betale afsoningsomkostningerne, så det skulle være en del af dommen, at person A skulle betale omkostningerne, mens person B skulle slippe. Det vil jeg gerne advare meget stærkt imod, for det ville indebære en klar forskelsbehandling. Der ville være en klar forskel i pådømmelsen af selve sanktionen for forhold, som i øvrigt er ens, alt efter om man har lidt penge på kistebunden, efter at man har betalt tårnhøje skatter, eller man ikke har. Det er ikke rimeligt, at man